

4450.

Могъщи Боже, който и да си,
Аз зная, че и ти не си безгрешен,
Макар с безгрешност да те украси
Родът човешки – нявгашен и днешен.

С безмислено безсмъртие дари
Скалите и пустините безводни,
А мислещите хора укори,
Че за безсмъртието са негодни.

Те краткия космичен миг живот
Използват със успех да се избиват
И в кървавия адски хоровод
Блести на атомните бомби взривът.

Богувай си, но и бъди нащрек –
Реши ли, ще те разгроми човек!

4451.

Една ли бе, че две, че три години...
Едни приеха Вожда, други не
И литнаха към райските градини,
Убити, с непревити рамене.

На Онзи свят обаче ги превиха
И чинно подредени в кротък строй,
Прославяха чрез любовта си тиха
Всеблагия режим на Бога свой.

Това е задължение и право
На пълните със праведност души
Откакто Луцифер, натупан здраво,
Във ада с грешниците се теши.

Управата по щат не е голяма
И затова Заместникгоспод няма.

4452.

Нешастието често ни спохожда
Из този свят, привикнал да търпи,
Където име има само Вожда,
Начело на безименни тълпи.

У Вожда ни, като във влог спестовен,
Числата на убитите стоят
И чакат в името на дълг върховен,
Решение да му се опростят.

Успешен е капанът на съдбата,
Той никога не прави празен ход,
Във него е примамка Свбодата,
Изкупвана чрез робския живот.

Дали един ще се намери даже
На Вожда Истината да подскаже?

4453.

„Кремиковци“, (завод – мечта!) възпят си
В поеми със платена красота
От хора със нестихващи мераци
Да станат храненици на властта.

И станаха. За тебе отредиха
Да тровиш плодородните поля,
А после костовци те подариха
На спекулант и той те пропиля.

Сега си като паметник огромен
На безпощадния червен режим
И само някой автор многотомен
Напомня ни, за да те съжалим.

Съдбата ти наистина ме трогна,
Но вече късно е да ти помогна.

4454.

В невзрачните и кротки хора
Аз виждам верни мнозинства,
Живуркащи си сред затвора
На гражданските си права.

Те за напредък не мечтаят,
Не изповядват идеал,
В мълчанието им е раят
И в мълчаливата печал.

Властта, коя да е, подкрепят,
Покоя им щом не руши
Със някакъв излишен трепет
На безгреховните души.

Нима това не е мистерия
За органичната материя?

4455.

Понякога с подкупваща тържественост
И не без остроумни хитрини
Диктаторът човечност и божественост
В едно желае да обедини.

Със силна обич, злобата разтапяща,
Към действащия във момента Бог,
За него храмове строи и капища
При пръв предлог, а даже без предлог.

Незнайно как, но двете се отблъскваха,
Приветстваха се само отдалеч
И всеки опит за съюз разпръскваха,
А Едгар По мълвеше „Нивга веч!“

Но чрез методика добре позната
Диктаторът ги закопа в земята...

4456.

Дори във дни на шеметни страдания
Човек с надежди, близки до набожност,
Очакваше, макар без основание,
Появата на *втората възможност*.

Така бе през потока на годините,
В тях многото надежди се стопиха,
А сред мълчанието на руините
И вторите възможности се скриха.

Начена се удобно убеждение,
Властта завинаги че е еднаква,
Че кой начело е, е без значение -
Човек тегло навеки го очаква.

Ако обаче някой изход знае,
Надявам се, да ме опровергае.

4457.

Той бе не само принц, а пръв наследник
На пълен със величие престол
И бляскав пратеник и проповедник
На монархическия ореол.

Задачата му бе да не пропуска
Големите и пищни тържества
Или вечеря, обед и закуска
В благотворителните общества.

Животецът му все така премина,
Защото бе от благороден род -
Съкровище за своята родина
И без геройство, с орден на герой.

А всъщност той на Вечността бе жител
Като добър фекалосътворител.

4458.

*В Българския парламент заседават
народните избраници.*

Те двеста и четирсет са на брой,
Отгледани за нас от род и сой,

Към тях е обичта ни най-голяма,
А тяхната към нас предели няма,

Щом заповядваме им, щат-нещат,
Сами заплатите си да редят

Така, че месечно по седем бона
Източват, съблюдавайки Закона,

За благото на нашия народ
И в името на своя скъп живот

През следващите четири годин
За радост на другари и роднини,

Уверени, че подвигът им свят
Ще бъде от поетите възпят.

4459.

Гнети ни миналото със размера си,
А бъдещето със безкрайността си,
Едното пълно е с войни и ереси,
А другото със мамещи украси.

От светло бъдеще към мрачно минало
Страната ни как лесно преминава!
Едно ли поколение загинало
Нерадостната правда потвърждава!

Лъжите ведро бодърстват къде ли не,
Но най-добре сред бъднините скрити,
Навеки там от Господ-Бог заселени

И купени на дявола с парите,
Защото с Истината в надпреварата,
Крепят ги главно догмите на вярата.

4460.

Qualis artifex pereo! Думи,
приписвани на император Нерон.

Нерон като артист, какъв е бил? –
Добър, навярно, но все пак - любител!
Разправят, че се е самоубил,
След като всички страсти бил изпитал...

Това далечно минало е, Днес
Артистите-професионалисти
Са взели в политиката превес
И все са първи в изборните листи.

Защо пък не! Когато си на власт,
За теб не се пестят аплодисменти,
„На бис!“ те призовават час по час

Със помощта на тайните агенти,
А всеки твой организиран сговор
Ще е дипломатически *chef-d'œuvre*.

4461.

Гилотинизмът в много остър вид
Първоначално трепеше кралете,
Разсейвайки господстващия мит,
Че те са от божественост обвзети.

Заразата се после разпростря
Сред масите широки на народа,
Където гилотината съзря
Навалици на своя храм пред входа.

Стопанството полека се съвзе
На страшното чистилице под ножа
И се родиха в не едно мазе
Изделията от човешка кожа.

А при нацистите това събитие
Получи и промишлено развитие.

4462.

Отдавна се шири жестокостта
И по Земята безразделно властва,
Но иска ли да удържи властта,
Тя непрестанно трябва да нараства.

Такъв е безчовечният закон,
Диктаторите който направлява,
За да засити техния нагон
Към кървава и безпросветна слава.

За диктатури с лик очовечен
Проекти са изпробвани отдавна,
Но всички те пропадат според мен

Поради следната причина главна,
А тя е: на обществената сцена
Жестокостта е силно претъпена.

4463.

Властта ме е притиснала отвред
И аз не мога дъх да си поема -
Такива като мене са безчет
При нашата обществена система.

И все пак нещо славно ме крепи,
Към нови хоризонти ме отвежда
И моя дух заставя да търпи
Хомота. То е празната надежда.

Без нея аз не бих останал жив
И би било потребно да се гръмна
В света, умишлено създаден крив,
По усмотрение на мисъл тъмна,

Но празната надежда е спасение
За бедстващото бедно население.

4464.

Изкуството, хазартът и моралът
Не спадат към природните явления
И дружно са призвани да запалят
Светлик на просветено мирозрение.

В културното наследство на Човека
Чертаят на прогреса кръгозорите,
Докато той, без път от памти века,
Се лута на съдбата из просторите.

Природата не му помага вече
Във неговите дръзки начинания,
Откакто той се неведнъж отрече
Да спазва нейните предназначения.

А тя да се окаже негов враг,
Съвсем не е успокояващ знак.

4465.

Направена е твърде важна крачка
В стремеж към съвършената война
С въвеждането на огнехвъргачка
При битките със вражи племена.

Така противникът ще е изпечен
На огъня отвсякъде добре
Преди със вяра в упокоя вечен
Сред лъх на „скара-бира“ да умре.

Смъртта е често човеколюбива,
Но тази в огнедишация ад
Нагледно дяволския лик разкрива
На изстребителския занаят.

Обвзет от ужаса на злата тръпка,
Да видя чакам следващата стъпка.

4466.

Човекът в своя лик не се помества,
Животът му го прави многолик,
В единство дявола и бога чества,
Еднакъв и различен всеки миг.

Да изостави стадото не може
Откакто го нарече общество
И се наложи клетва да положи,
Да спазва неговото status quo.

Свободен или част от колектива? -
Е неговият ребус нерешен,
А волята, доколкото е жива,
Му сочи път, от нея осветен.

И после творческите колебания
Се претворяват във въспоминания.

4467.

Невидима, могъща центрофуга
Разпръска българите по света,
За да сменят родината си с друга,
Макар да знаят – мащеха е тя.

От пет Българи първоначално
Не даде никоя успешен плод,
Превръщайки интернационално
В послушник кротък славния народ.

Величието е разпределено -
Велики сили днес посочват как
Човеците, приведени смирено,

Да крачат в крак по даден техен знак,
Защото се отказват доброволно
Да ползват Свободата безконтролно.

4468.

От Харвард внесоха се мъдреци,
Които да проучат най-подробно
Дали не се разграбва от крадци
Отечеството ни, на рай подобно.

Снабдиха ги с обширен кабинет
Със всичко нужно по последна мода
И с две бутилки „Карловски мискет“,
Да пият за прослава на народа.

Положиха немалко умствен труд,
Прегледаха купчина документи
Във Статистическия институт,
Където всичко мери се в проценти.

„Грабежи има!“ –казаха накрая,
Коеито всеки тук отдавна знае.

4469.

Възможно е да идвам във съня ти
Без кожа, мускули, очи и нос,
Да те целуна десетина пъти
И да ти свиря с бедрената кост.

А после попът ще те изповяда,
Така чрез църквата ще те спаси
От страшните страдания на ада,
Макар виновна ти и да не си.

Че Бог и Дявола брашно не мелят,
Евангелистът знае най-добре,
Но за целувките на моя скелет
Не ще се сбият важните царе.

Аз предполагам при апостол Петър
И двамата със теб да минем метър.

4470.

*Световните несгоди са свързани
с липсата на евтин алкохол. (Хемингуей)*

Пиянстват хората със постоянство,
През ден, през два, понявга всеки час,
В отечеството си или във странство
И спиртът е основната им страст.

Поединично и на малки групи
Те постепенно неотстъпно мрат
И всеки лесно може да ги купи
Преди да тръгнат в сетния си път.

Наясно са с трагичната угроза
Над своя леко пропилян живот,
А болнично звучащата „цироза“
Ги свързва с алкохолния хомот.

Те мислят, че това е личен грях,
Но страдат и мнозина покрай тях.

4471.

*Депутатът от „БСП за България”
проф. Иво Христов призовава да се отчете,
че „80% от населението са дебилни.*

В „Народе мой!“ на видния поет
Осемдесет процента са дебили
Според идейния му братовчед,
Когото в БСП са приютили.

Професор е и даже депутат,
Дебилите без гняв са го избрали –
Дори ако е мозъчен кастрат,
Сред многото не бихте го познали.

Със заплашително размахан пръст,
Той не беседва с вас, а поучава
И колкото умът му е по-къс,
Се повече със слава увенчава.

На БСП в секретния регистър
Със сигурност го готвят за министър.

4472.

О, племе древно, буйно и нещастно,
Кретенът се от теб разграничава,
Защото знае, че е безопасно
Със гмеж дебилна днес да те сравнява.

Гневът ти към обидите притръпна
И ти не укоряваш всички юди,
Подали се на мъст родоотстъпна,
С която всеки между тях с труди.

Въпросният кретен в какво сполучи?
С нищожеството си на показ грейна! –
Подхвърлиха му кост, като на куче,
За неговата злост праволинейна.

Сега на своята подлост във калъфа
Подхвърлената кост той алчно ръфа.

4473.

Страдалци на великата Родина!
Професорчето днес ни предизвиква
По някаква измислена причина
Страната ни с дебилността да свиква.

Кретенът своя ръст за да надскочи,
Отечеството свое принизява
И назидателно със пръст му сочи,
Че в лудницата място заслужава.

Коя ли майка живото мъртвило
Могла е под сърцето си да носи,
Като оса сега с отровно жило
Безсмъртие за злобата да проси!

България без него ще живее,
Но той остава мръсна твар без нея.

4474.

Да премълчим, достойни сънародници,
Съвременният Юда, че е жив! -
Сврян при родоотстъпните негодници
За наша сметка трупа той актив.

Осемдесет процента са дебилите
У нас според най-злия му калем
И за отровата си злъч във жилите
Блага ще получава на корем.

С мълчание да изразим презрение
Към този тип единомушно тук,
А той със сигурност по мое мнение
Убит ще е със сърп или със чук!

Да, неговата смърт ще е такава,
Безродникът каквато заслужава.

4475.

Щом за предателя настане време
С живота земен да се раздели,
Земята родна ще ли го приеме,
Ще опрости ли козните му зли?

Не! Не!! И не!!! Тя в свойта пазва
Не ще допусне този жалък роб,
С каквито и лъжи той да доказва,
Че има право на нормален гроб.

Вулкани, земетръси и пожари
Ще го съпътстват в неговия ад,
Където между други главатари
На подлиците ще е вожд признат.

Дали обаче ще му стигнат силите
Сред дяволите да брои дебилите?

4476.

Сред първенците по българомразие
Се слави вече архипървенецът,
Надминал всяко явно безобразие,
За да спечели титлата „подлецът“.

Спечели я без сянка на съмнение
В брба със разни чужди камарили
„Отчитайки“, че в нашто население
Осемдесет процента са дебили.

Надмина той и родните обесници,
Който мярка никаква не знаят
И всекидневно в разни жълти вестници
Родината без капка срам ругаят.

А въпреки това той на инат
Чрез БСП е днеска депутат.

4477.

Те, всички въобщественици*, щели
Да се стремят към благородни цели
Ако чрез изборните бюлетини
Дадем им власт за четири години.

Та има ли идея по-достойна
От тази, да ти бъде крава дойна
Държавата и ако се наложи
От нея да дереш по девет кожи!

Така чрез уважение взаимно
Лъжите усвояваме предимно
На кандидатите за депутати,
А те в това са майстори признати.

Народаът ни през всички времена
Се пада откъм битата страна.

*Чудомир.

4478.

Все още помня онзи звезден миг,
Тъй рядък във световната История,
Плодът на който е подем велик
В заетата от робство територия.

Тълпите се превръщат във народ,
Но за беда се случва и обратното,
А мисля, че за дълъг период
Добре било би да е безвъзвратно то.

Една робия друга щом смени,
Това ще кръстим ли освобождение
И подстъп към пресветли бъднини
За чакащите нови поколения?!

Народ или тълпи ще им дадем,
Е нужно от сега да разберем.

4479.

*En politique il faut reparer les maux
et jamais les venger, (Adolfe Thiers)*

„Поправяне на Злото, а не мъст!“
Нарежда мъдростта през вековете,
Навсякъде разпръсква мрака гъст
И като факел безполезен свети.

Омразата надвива мъдростта
И следва на закона злата слава,
Да търси и намира красота,
Която се от кръв опиянява.

Мъсти докрай! На всякаква цена!
Пожертвай всичко ако се наложи!
Животът – непрекъснатата война,
Теб в жертената клада ще положи.

Дори да се окажеш мъртав днес,
Ще си запазил чиста своята чест.

4480.

В сраженията българите мрат,
Но с име „македонци“ днес възкръсват,
Отказват се от родни кръв и плът
И всички връзки с миналото скъсват.

Безродниците кой ще приюти?
Чии нечисти интереси пазят?
С любов България ще заплати
Безумната готовност да я мразят.

Закърмени сме с майчин общ език!
Свестете се! Не сме ли всички братя,
Обединени в идеал велик
На двамата светци под знамената?

Наричайте се както ви се иска,
Но злобата не намалява риска.

4481.

Родина и държава са роднини,
Едната близка, другата далечна,
Те заедно под небесата сини
Ни уверяват в неотлъчност вечна.

Родината е раят на Земята,
Любов за своите деца излъчва,
Държавата е враг на Свободата
И на палачите медали връчва.

Напразно Вожда иска да ги слее,
Едната в другата не се разтваря
И всяка поотделно в нас живее
И част е на живота от товара.

Обикноено те не си говорят,
Освен предизборно когато спорят.

4482.

С очовечаването на приматите
На нашето убийство дойде ред,
Методите – отдавна са познати те
Обаче факт е, че не са безчет.

Напредъкът изисква нови начини,
По-евтини и със широк размах,
Така ще бъдат пречките прекрачени
Към ново общество без страх и грях.

Отрови, радиация и вируси
Допълват нявгашните писмена,
Запазени във старите папируси,
За да се ползват в мир или война.

Живее чрез убийствата Човек
И всеки век е на убийства век.

4483.

*I am 107 years old and have never seen
justice (Viola Fletcher, "Time", 14.06.21)*

Да проживееш век без справедливост,
Това не е ли страховит рекорд
Във време, пълно с противоречивост,
А ти с праволинейност да си горд?

Човекът е подхвърлян като топка
В приумиците на жестокостта
И се оказва в клопка подир клопка
От роден край до края на света.

Той постоянно служи за прищявка
На Бог могъщ или развратен крал,
Излязъл сякаш от роман на Кафка,
Пораснал без добро да е видял.

И може би живее без приятели,
Но вечно със безброй последователи.

4484.

*Es wird niemals so viel gelogen wie vor
der Wahl, während des Krieges und nach
der Jagd. (Otto von Bismarck*

Ако приемем Бисмарк, че е прав
И продължава да е прав до днес,
Къде поставя този пруски граф
Делата на Берлинския конгрес?

За там сентенцията не важи,
Защото със замах един народ
Предством океани от лъжи
Бе разчленен в безкръвен ешафод.

В позор, от безразличие роден,
И със лъжи, огромни по обем,
(С които трайно беше украсен),
Нарасна европейският корем.

Сега със същите лъжливи страсти
Опитват да го съживят на части.

4485.

Аз бях доносник не по своя воля,
Приклешиха ме в срамотворен грях
И влизайки във тази мрачна роля,
Да се прикрия временно успях.

А педерастията беше незаконна
Във строя прогресивен, но незрял,
И тежка беше нейната корона
За всеки, содомията познал.

Сега е вече друго. Тя е важна,
За да успееш като политик,
Когато всяка ценност е продажна
И да се плаща идва нявга миг.

Разбрах - когото в донос бях описал,
Със същото и мен ме бил орисал.

4486.

Народът с чудеса от подчинение,
Не радва вече полубога-Вожд,
Жадува той за бурно възхищение
Във дан на героичната му мощ.

Възлага тази роля на дечищата
И те, понесли неговия лик,
Потропват в ритъма на ръченищата,
Като припяват колко е велик.

Така безсмъртието си с величие
Той съчетава в своя як юмрук,
Народът кротко питомно добиче е
И, с него свикнал, не желае друг.

А може би за свое оправдание
В това намира важно основание.

4487.

С „Грабете краденото!“ се постави
Началото на алената власт,
Грабежът знае всеки как се прави
И всеки майстор е по тази част.

Но чуждото богатство скоро свърши,
Крадецът за творец не бе признат,
За труд ентузиазмът се прекърши
Преди дори да бъде осъзнат.

Сега благата всички са отнети
Във името на бъдния живот,
А със матрьошки, слава и ракети
Кротува осмиреният народ.

Въпрос обаче се задава тайно,
Дали търпението е безкрайно?

4488.

Подобно на усещане за срам
И волята е същина човешка,
Незнайно от кого внушена нам
В безмерната житейска въртележка.

Обвзети от религиозен бяс
Човеци помежду си се избиват
Със някаква богоугодна страст
И кръв във името на Бог проливат.

Кой може тази лудост да възспре?
Оръжията стават по-могъщи,
Но няма кой бедите да съзре

И те векуват все едни и същи
За утвърждаване на надпреварата:
Убийства за устоите на вярата.

4489.

Бе доста неизвестен във чужбина,
Но повече във родната държава,
При все че пропагандната машина
Авансово го надари със слава.

Носител бе на множество награди,
Заслужени чрез скромност всеотдайна,
Обаче днес за стари и за млади
Заслугите му си остават тайна.

На Партията той бе син достоен
И беше ѝ отдаден без остатък -
Боец в редиците на строя боен
На той свят, а също и *оттатък*.

А ангелите там не са го чели,
Макар на райски да са го превели.

4490.

"Интелигенция не мозг нации, а говно"
(В.И. Ленин,. т. 51, стр. 48-49)

Ораторството дреме в древността,
Сега на ред са речи по поръчка,
Които хората, обсебили властта,
Доставят си като с вълшебна пръчка.

На мода днес са грубите слова,
Дори понякога и неприлични,
Но щом ги каже властваща глава,
Те стават истини категорични.

А дума от клозетния език,
Поместена по-горе в мойто мото,
Макар да не изглежда много шик,
Е принос във борбата против злото.

Камброн при Ватерло я произнесе,
А Ленин в политиката я внесе.

4491.

Във политическите парници
Отглеждат се безброй бездарници
И след като се обезсъвестят,
Да управляват дава им се път.

Не се усещат нивга сити те,
А алчни са като термитите
И грабят оголелия народ
Във чест на преходния период.

Със тях е трудно да се борите,
Не ще ги тикнете в затворите,
Защото всички до един подред
Са пред Закона със имунитет.

Остава да си кажем само: Трай си!
Надеждата е в КОВГИД-19.

4492.

Histoire de la Révolution française от
Жюл Мишле и *History of the French Revolution*
от Томас Карлайл са съвсем различни.

Историята се фалшифицира
И не от вчера, не от онзи ден,
С лъжа се истината имитира
Откакто Историка е роден.

Което за едни е героичност,
За други безсъмнено е позор,
А този, обявен за свята личност,
Посмъртно обвиняват във терор.

Василий Втори-Българоубиец
За гърците от Бога има власт,
За нас обаче той е кръвопиец,
А също император-педераст.

Науката къдете не покълва,
Изкуството успешно я допълва.

4493.

Прекрасен пример вижда младежта
В бандита, който трупа милиони,
За да живее във дворец-мечта
Без страх от правилници и закони.

Купува той правителства накуп,
А не министрите им поотделно
И в тайния състав на своя клуб
Страната управлява безразделно.

Лети с огромен собствен самолет,
Обтънал сред разкош и сред позлата,
Със два салона, бар и кабинет,
Където радва се на самотата.

А честността е според всяка врачка
На бедността като сестра-близначка.

4494.

На равенство и правда претендентите
Се уповават главно на процентите -

За всички богаташи всемогъщи
И за бедняците – едни и същи...

Беднякът с три процента постъпления
Се радва на огромни постижения,

Палто ще купи със хастари стари,
Богатят – поредното ферари.

И двамата по своему тържествени
Използват повода да бъдат чествани,

Но, неусетил работите как са,
Беднякът длъжен е да плаща такса,

Докато богаташът по традиция
Не плаща, щом ще прави инвестиция.

4495.

Не всеки сред артистите е вожд,
Но всеки вожд е с дарба на артист,
Без оглед фюрер, дуче или дож...
Дори понявга викан е на бис.

Иван Четвърти (Грозни) бе такъв,
Повторно той си трона освети,
А после Шекспир този случай пръв
Във „Ричард Трети“ го обезсмърти.

Насър подобна сценка разигра,
От Израел щом беше победен,
Но скоро безусловно се разбра,
Че няма от кого да е сменен.

С артиста разликата е съществена:
Кръвта, пролята всуе, е естествена.

4496.

Честта ми от живота е по-ценна,
Така написал съм на своето знаме,
Но бих пожертвал цялата Вселена
За безопасността на дъщеря ми.

Любов е нерушимата верига,
В която Свободата ми трепери,
Това на тайните агенти стига,
За да сломяват моята защита.

Каква по-гадна мерзост съществува
От тази - чувствата, заветно святи,
Подлецът-властник да преобразува
Във подлости, на всички ни познати!

От тях съм омерзен за сетен път,
Но няма начин да се променят.

4497.

Създадохме най-кървавия век
Чрез страстите ни гибелни човешки,
Светът ни заприлича на ковчег,
А грешките ни бяха тежки грешки.

Вината поделихме между нас,
Избесихме водачите навреме,
За да пречистим сбърканата власт,
Но тя бе бреме и остана бреме.

Натрупаната вече взривна мощ
Земята разпрашила би в простора
По заповед на някой смахнат вожд
И минало ще станат всички хора.

Въпросът е: кой би намерил сила
Да палне на взривателя фитила.

4498.

*Важнейшим делом всех партийных
организаций является — до конца
выполнить указания товарища Сталина
(Г.Маленков)*

Обилна радост често ме обвзема,
Когато съм от мисъл окрилен,
Че в идеологическа система
От най-научен вид съм зачислен.

Тя всичките си грешки обяснява
Чрез диалектиката на властта
И там добро и зло побратимява
Във името на светлата мечта.

За цялото си ненагледно войнство
Е Партията майчица добра,
Раздава тя награди по достойнство
На първрънците в двойната игра.

Веднъж попаднал в строя ѝ единен,
Убиецът оказва се невинен.

4499.

Представителна беше Свободата
Изпод комунистическия страх,
Свободни бяха само знамената,
Но аз, ведно със другите, не бях.

Безликият състав на колектива
Лица на Вожда славеше навред,
А той, красив, с усмивка приветлива,
От статуята сочеше напред.

Народ и Вожд в единство нерушимо
За пример служехме на този свят
И бъдещето си непредвидимо
Очаквахме в поредния доклад.

Умря ли, всички вкупом се сговорихме
И мигом статуята му съборихме.